

บทที่ 01

นัดเดก

เอาจริงๆ นะ

ผมกำลังโคตรประหม่าเลย

ให้ตายเถอะ

อายุอานามป๊าไปขนาดนี้แล้ว แต่สารภาพตามตรงประสบการณ์เรื่องผู้หญิงมันน้อยยิ่งกว่าน้อย

แต่ถ้าพูดถึงเรื่องถูกเซ้าหั่นอกมา อันนั้นเชี่ยวชาญ

ผมกำลังนั่งอยู่ในร้านอาหารและรู้สึกว้าวแอ๋วที่นี่มันเย็นจับจิตแตกต่างออกไปจากทุก ๆ ครั้งที่ผ่านมา ตอนนี้อยู่ยังไม่สั่งอาหารใด ๆ มีแค่น้ำเปล่าจิบไปพลาง ๆ แก้อาการลนลานของตัวเอง ขาสั่นตึก ๆ อยู่ได้โตะะ ผมรู้ว่านั่นออกจะเสียบุคลิกแต่มันแก้ไม่ได้จริงๆ และอีกอย่าง

มือเย็นมาก

ประมาณสองนาทีก่อน หลังจากผมเข้ามานั่งอยู่ ผมส่องกระจกส่องแล้วส่องอีกเพื่อเพิ่มความมั่นใจให้ตัวเอง

หล่อ

กุหล่อ

กุหล่อโคตร ๆ

ผมนี่มันโคตรจะหล่อเลยเว้ย!

ใจเย็น

ต้องทำได้

ไม่นาน หลังจากผมพยายามจะไม่มองไปที่ประตูหน้าร้าน ทว่าวินาทีต่อมาผมก็ได้เห็นหญิงสาวคนหนึ่งเดินเข้ามาด้านใน เธอสวมแว่นกันแดดพรางสายตามิดชิด กางเกงขายาวกับเสื้อแขนยาว ทั้งตัวสีชมพูอ่อน ๆ ชุดแบบในละครที่พวกคุณนายเขาใส่กันซึ่งผู้ชายอย่างผมสารภาพตามตรงว่าไม่รู้จริง ๆ ว่าจะเรียกว่าอย่างไร ทว่าที่แน่นอนที่สุดคือ...

ผมคิดว่าเธอสวย

สวยแน่ ๆ

ในใจผมลุ้นว่าเธอจะมาตรงนี้หรือไม่ จะใช้คนที่ผมกำลังรอคอยอยู่หรือเปล่า และมันก็ใช่จริง ๆ เธอตรงเข้ามาอย่างไม่มีท่าทีประหม่า หลังจากมองซ้ายมองขวาครู่เดียวเท่านั้น ผมยิ่งเหงื่อแตก เพราะว่าตอนที่ผมสมัครในเว็บจัดหาคู่ ผมไม่ได้ระบุหน้าตาลงไปเลย แค่เขียนสเป็กว่า ‘สูง ยาว เข้าดี ชอบดูแลตัวเอง และคนอื่น’

จริง ๆ นะ

แค่นั้นเอง

ไม่คิดมาก่อนว่าจะตกได้ดอกฟ้า!

“คุณต๊อบหรือเปล่าคะ” เธอหยุดตรงหน้าผมก่อนจะเอ่ยค่อย ๆ ถอดแว่นกันแดด เผยดวงตางดงามคู่หนึ่ง น้ำเสียงเธอไม่ได้หวานมากอย่างที่ผมคิดไว้ แต่ว่ามันออกจะแหบต่ำอยู่นิด ๆ ซึ่งก็

ไม่เป็นไร ผมว่ามีเสน่ห์ดี

ให้ตาย เธอสูงทีเดียวนะ หุ่นอย่างกับนางแบบ แล้วก็เหมือนมี
ออร่าตลอดเวลา

เธอดูเหมือนจะสูงกว่าผมไปหน่อย น่าจะเป็นเพราะรองเท้า
ส้นสูง ใช่ คงเพราะอย่างนั้น

ผมรู้สึกเหมือนเป็นไอ้เงาะป่ากับบรรณา ซึ่งข้อพิเศษคือถ้าผม
ถอดหัวได้แปลว่าผมคงตายไปแล้ว

“ครับ คุณแก้ว?” ผมตอบอย่างเป็นทางการแล้วก็ยิ้ม ผมจะต้อง
สร้างความประทับใจให้หญิงสาว เธอพยักหน้า แปลว่าใช่ เธอคือ
คู่เดทผมจริง ๆ สวรรค์!

หัวใจผมเต้นดัง เธอยิ้มให้ผมอีกครั้ง คราวนี้ผมจึงได้สำรวจ
ใบหน้าเธอเต็ม ๆ

โอ๊ย!

ผมเหมือนกำลังจะตายไปแล้ว

ผมมองเธอนานไปหน่อย นั้นน่าจะอายอย่างมาก เพราะมัน
ทำให้เธอหัวเราะเบา ๆ ผมเปลืองเงอะงะออกไป เชี่ยแล้ว! ผมทำ
พลาดอีกแล้ว!

ผมรีบเชิญเธอนั่ง “คุณแก้วจะสั่งอะไรเลยไหมครับ”

“ดีค่ะ” เธอยิ้มเล็กน้อย ให้ตาย ผมดูหมดราศี ผมรู้สึกเหมือน
กำลังนั่งอยู่กับนางฟ้าและผมคือไอ้ตัวอะไรสักตัวที่ถือขวานอยู่ในถ้ำ

เอาจริง ๆ แล้ว ผมเป็นคนพูดไม่เก่งเวลาอยู่กับผู้หญิง และ
มันสร้างปัญหาให้ผมมาตลอดกับการที่ต้องถูกหักอกทิ้งอยู่เรื่อย กับ
ชีวิตคู่ของผมที่ควรสดใสกว่านี้ ตามตรงแล้วผมก็ไม่ได้เกิดมาหน้าตา
ดีมาก แถมสมัยมัธยมผมเหมือนหมีตัวโต ๆ ที่เพิ่งหลุดมาจากป่า คุย
กับใครที่เขาก็ทำเหมือนผมกำลังจะไปจุดเขามาทำอะไรไม่ได้

ผู้ชายตัวใหญ่ ๆ สภาพเหมือนพวกจุดเด็กขึ้นรดตู้อย่างผมที่พยายามแต่งตัวให้ดูดีโคตร ๆ จากการปรึกษาเพื่อนรักมา แต่กระนั้น การแต่งตัวก็ไม่สามารถเปลี่ยนความประหม่าของผมได้แค่คนเดียว

บรรยากาศเงียบลงไปเมื่อผมไม่รู้จะพูดอะไรทั้ง ๆ ที่อยากจะทำแบบนั้น ผมอยากจะคุยกับเธอ! แต่เดี๋ยว ผมควรจะพูดอะไรดีวะ ชวนเธอคุยสิว่า...เอ่อ “คุณแก้วสวยมากเลยครับ”

เซี่ย

หรือจะตรงไป

ผมหน้าซีดสลับแดง อารมณ์เหมือนสาลิกน้ำลายและรู้ตัวว่า ผิดใจ ๆ พอพูดแบบนี้ เธอก็หัวเราะเบา ๆ ท่าที่เหมือนเขินอาย คุณแก้วยกมือทัดผมไว้ข้างซ้าย เผยให้เห็นต่างหูอันเล็ก ๆ เธอก็มองอ่านเมนูต่อ ไม่ได้พูดอะไรโดยที่ยังยิ้ม

คุณแก้วแต่งหน้าไม่มาก มันอ่อนแต่เข้ากับเธอดี และผมก็อ่านเมนูไม่รู้เรื่องสักอย่าง จนพนักงานเดินมาผมไม่รู้ตัวสักนิดว่าพูดอะไรออกไป

ผมนึกถึงตอนที่อ่านรายละเอียดของคู่เดทคร่าว ๆ คุณแก้วไม่ทานเผ็ด ผมจึงเลือกร้านนี้โดยเฉพาะ แต่ผมจะไม่บอกให้เธอรู้ให้เธอค่อย ๆ สังเกตได้เอง แบบนี้น่าจะดูหล่อกว่า เหมือนว่าผมโคตรจะมีความเอาใจใส่

นี่เป็นครั้งแรกจริงๆ ที่ผมได้มีโอกาสใกล้ชิดกับคนสวย ๆ

บุญหัวไฉ่ดีบจริงโว้ย

ผมเริ่มคลายความประหม่าแต่เป็นต้นตื้นต้นกระตือรือร้นที่จะเอาจริงเอาจังแทน อย่างน้อยถ้าเดทรอบนี้มันไปรอด เราเข้ากันได้ดีและพัฒนาความสัมพันธ์ไปได้ไกล...

ผมก็อาจจะมีโอกาส

“ผมสารภาพว่าผมพูดไม่เก่งจริงๆ ผมเขินมากเลย คุณแก้ว
 สวยมาก ผม...เอ่อ มัน...เกินความคาดหมาย” ลีนผมพันกันมั่ว ดู
 ป้อแป้ฉิบ

หน้าผมโคตรร้อน เมื่อคุณแก้วระบายยิ้ม เธอดูสุขุมกว่าผมมาก
 ถึงแม้จะอายุน้อยกว่าก็ตาม ริมฝีปากของเธอคลี่ยิ้มออกซำๆ ดวงตา
 เธอดูจะแทงทะลุตัวทะลุใจผมไปไหนต่อไหน ผมหลบสายตาอย่าง
 เขินชะเองเหมือนพวกปอดแหก แต่ผมก็พยายามจะมองเธออีกครั้ง
 เพราะผมคิดว่าผู้หญิงน่าจะชอบคนที่สบตามากกว่าหรือเปล่านั้น

ผมกลืนน้ำลาย หัวเราะแห้งๆ ลำคอขาวๆ ของคุณแก้วมัน
 น่ามองมากและยาวสวย อีกทั้งผมยังเห็นไพลำร้ำของเธอ ให้ตาย
 เธอ...เธอโคตรมีเสน่ห์ ผมแทบจะไม่ได้สังเกตเห็นสิ่งใดเลย มันไม่มีความ
 ไม่ปกติสักนิดยกเว้นความสุขของเธอที่มากเกินไป

“คุณต้อบก็น่ารักค่ะ” เธอพูด “ผู้ชายชื้ออายุ แก้วก็ชอบ”

ผมเหมือนถูกทุบแรงๆ คุณแก้วไม่ได้มีแววตาผิดหวังต่อผม
 สักอย่างเหมือนที่ผู้หญิงคนอื่น ๆ เคยทำกับผม กลับกันคุณแก้ว
 สุกภาพกับผมมากและมันทำให้ผมประทับใจ

เสียงแหบเสน่ห์แบบนี้แหละที่ไฉ่ต้อบตามหา

คอรระหง

สูงชะลูด

ผู้หญิงเสียงโทนต่ำหายากนะโว้ย!

ผมเกาต้นคออย่างไม่หายเขินสักที จากนั้นเราก็เริ่มคุยกันมาก
 ขึ้นเรื่อย ๆ หลังจากเปิดใจกันไปอย่างโจ่งแจ้ง

แม้ก็ชอบมาบ่นว่าเมื่อไรจะพาแฟนมาให้แม่รู้จัก

ไม่ต้องรอแล้วนะแม่

ไฉ่ต้อบจะได้เมียแล้วโว้ย!

บทที่ 02

ตอบโต้

“ตอบ เย็นนี้ไม่ไปไหนใช่ไหม”

“อ้อ มีอะไรอะ”

“กูอยากกินบุฟเฟต์”

“ได้ มึงนำ”

วันนี้ไอ้ฟักชวนผมมากินข้าวเที่ยงแถวๆ บ้านผมเอง ความจริงมันก็ไม่ได้ไกลจากที่ทำงานของมันสักเท่าไร ไอ้ฟักว่ามันอยากกินไกลๆ จากที่ทำงานบ้าง ไกลกว่านี้ได้ยิ่งดี

ขณะทุกอย่างยังคงดำเนินไปตามปกติ แต่จู่ๆ ไอ้ฟักก็ตะโกนออกมาเสียงดัง “เฮ้ย!”

“แค่นี้ อะไรมึง”

ผมมองหน้าขาวๆ ของมันที่ตอนนี้แดงก่ำ แถมยังขมวดคิ้วเป็นปมแต่แล้วมันก็หลับตา ทำหน้าพริ้มๆ ตึงๆ เหมือนจะไม่ให้ขมวดลงมา ไอ้ที่ชอบทำตัวแปลกๆ ผมไม่เข้าใจมันเท่าไร

“กูเปลี่ยนใจละ”

~ บอกแล้วใช่ไหม ก่อนจับให้ดูดีๆ ~

“อะ!? อะไร”

“ถูกกำลังควบคุมน้ำหนักอยู่ มึงห้ามชวนกูแตก” ผมเห็นช่วงนี้จู่ๆ มันก็กลับมาบ้าออกกำลังกายหนักกว่าเดิม เมื่อก่อนออกกำลังแต่ก็ยังแตกได้ปกติ เดี่ยวนี้บ่นอยากกินแต่ก็มาโววายว่ากินไม่ได้

“มึงบอกตัวเองเถอะถ้างั้น”

“ห้ามนะต๊อบ มึงห้ามไปกินกับคนอื่นลับหลังกูโดยไม่บอกด้วย”

“มึงเป็นเมียกูหรือไง ห่า! ลังจัง”

เวลาอยู่กับมันสองคน ผมจะเรียกมันไอ้ฟักบ้าง ไอ้พิชบ้าง แต่ถ้าอยู่ต่อหน้าคนอื่น ผมจะเรียกมันว่าไอ้พิชเท่านั้น เป็นเพราะมันไม่ชอบให้ใครรู้ชื่อเล่น ผมก็ไม่อยากให้มันนอน จึงติดการเรียกชื่อเพื่อนรักอย่างนั้นเป็นต้นมา

“มึงโง่ กูกลัวมึงโดนผู้หญิงหลอก” ถ้าให้ผมนับตั้งแต่สมัยหมาเลียตุตถึง ไอ้ฟักพูดประโยคนี้เป็นรอบที่สี่หมื่นสองพันล้านครั้งได้ มันตักข้าวเข้าปากซึ่งดูกระแดะ ผมไม่เข้าใจว่ามันแกลังทำให้หน้าหม่นได้จริง ๆ หรือมันเป็นอย่างนั้นและนำหม่นใส่อยู่แล้ว

“ขอให้มาเถอะมา” ผมยกคิ้วทำตัวหล่อ ช่วงนี้ผมต้องทำตัวให้ดูดีเข้าไปเพื่ออนาคตอันสดใสในไม่ช้า

ทันใดนั้นก็มิเสียงหนึ่งดังขึ้น ผมคว้าโทรศัพท์โดยอัตโนมัติเมื่อได้ยินเสียงแจ๊สเตือน ข้าวที่อยู่ในปากถึงกับลื่นเคี้ยว

คุณแก้ว : เย็นนี้คุณต๊อบว่างไหมคะ สักหกโมงครึ่ง

คุณแก้ววว!

มันเป็นครั้งแรกจริงๆ ที่ผู้หญิงทักผมมาก่อน!

ผมตื่นเต้นจนไม่อาจเก็บอาการ ตอนกดโทรศัพท์นิ้วสั่นพับ ๆ หลังจากวันที่ไปนัดเดทกันรอบแรก คุณแก้วน่ารักมาก ๆ แถมยังดูเหมือนพวกคุณหนูไฮโซอะไรแบบนั้น ผมไม่คิดจริง ๆ ว่าเธอจะสานสัมพันธ์กับผมต่อ แต่ก็แอบหวังโคตร ๆ

ตอบ : ว่างครับ

คุณแก้ว : ดูหนังกันค่ะ

ตอบ : ได้ครับ

คุณแก้ว : คุณตอบไม่ลืงเลหน้อยเหรหคคะ (สติ๊กเกอร์หัวเราะ)

ตอบ : เป็นเพราะผมอยากดูกับคุณแก้วครับ

ตอบ : (รูปเปิดยิ้ม)

ผมแทบจะเอาหน้ามุดขามข้าว ไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังยิ้มบ้า ๆ บอ ๆ คนเดียวอยู่หน้าโทรศัพท์ แถมยังหัวเราะคิก ๆ รวากับหญิงสาวที่เพ็งหัดมีแฟน อย่างน้อยผมก็กล้าพิมพ์มากกว่า ถ้าให้ไปเจอตรง ๆ แล้วพูดแบบนี้กับคุณแก้วละก็ รอให้โลกแตกก่อนเถอะ!

“คุณ แก้ว ดู...ดู...ดอเด็ก สระอู”

ตอบ : ดูเรื่องอะไรครับ

คุณแก้ว : เป็นหนังตลกค่ะ คุณตอบดูได้ไหมคะ

ตอบ : ได้ครับ ผมได้ทุกแนวเลย

คุณแก้ว : ทุกแนวจริงเหรหคคะ

เหมือนผมจะรู้สึกถึงรังสีพิลึก ๆ จึงเงยหน้าขึ้นจากโทรศัพท์ ไข่คุณพัชระกำลังกลอกตาแล้วเบ้าปากแปลก ๆ มันมองผมก่อนจะ

พูดเสียงเรียบ ๆ ติดประชด

“แตกให้เสร็จ ๆ ภูจะเข้างานแล้ว”

“เออ ๆ แป็บ”

“ที่บ้านทักมาหรือ”

“อ้อ ฮะ!? เปล่า ๆ”

“มีอะไร เดี่ยวนี้ปิดบังหรือมึง” มันมองหาอย่างจับพิรุณก็จะ
แซว ผมก็เป็นพวกโกหกเก่งมากเกินไปจนจับได้ทุกครั้งซะด้วย ผม
ทำตาเหลือก ๆ หลบไปหลบมาอย่างโง่ ๆ

“เปล่า!” แม้จะพยายามไม่ให้เสียงสูงแล้วก็ตาม แต่มันก็ยังมี...
มีพิรุณ!

“อืม” มันรับคำเฉย ๆ ก่อนจะเลิกชักใช้ผมต่อ ไอ้ฟักยก
โทรศัพท์ขึ้นมากดบ้างแล้วเรียกพนักงานมาเช็กบิลที่โต๊ะ

ไอ้ฟักเป็นเพื่อนสนิทผมมานาน ถึงมันจะเป็นเกย์แต่ผมก็ไม่
เคยคิดจะมีกำแพงใด ๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งยังเข้ากับมันได้ดี คอยช่วยเหลือ
กันมาตลอด ไอ้เรื่องรสนิยมต่าง ๆ จึงไม่ใช่อุปสรรคที่จะห้ามไม่ให้
ผมคบกับมัน อีกอย่าง...มันก็มีเมียแล้วด้วย ถึงกำลังมีปัญหากันอยู่
ก็เถอะ และผมก็ไม่ค่อยชอบเมียเด็กคนนั้นของมันเท่าไร แต่ผม
จะยุ่งเท่าที่จำเป็น ถ้าเรื่องมันไม่ร้ายแรงมากเกินไป

ตอบ : เดี่ยวผมต้องไปทำงานก่อนนะครับ เราจะไปเจอกันที่

โรงหนังเลย หรือคุณแก้วจะให้ผมไปปรับครับ

คุณแก้ว : แก้วอยู่ไกลหน่อยค่ะ เดี่ยวไปเองดีกว่า ไม่อยากรบกวน

ขอบคุณคุณตอบนะค่ะ

คุณแก้วโคตรสุภาพ น่ารัก เป็นกันเอง ให้เกียรติ ผมยังไม่รู้

เรื่องงานบ้านงานเรือนเธอ ต้องรอดูกันไป แต่ว่าแค่นี้ก็สุด ๆ แล้ว

ตอบ : ถ้ามีโอกาสอีก อยากให้คุณแกว่รบกวนบ่อย ๆ นะครับ

ตอบ : (รูปเปิดยิ้มฟันหลอ)

ผมรู้ว่าช่วงนี้ผมติดคุณแกว่มาก ๆ อาจเป็นเพราะกำลังตกหลุมรักใหม่ ๆ เดียวนะ ผมใช้คำว่าตกหลุมรัก ใช้ ผมอาจจะเป็นอย่างนั้นจริง ถ้าผู้ชายคนไหนได้เห็นเธอและได้พูดคุย ผมว่าต้องชอบต้องมีเงินกันทั้งนั้นแหละ

โห้ย!

ผมยิ้มบ้า ๆ อยู่อย่างนั้นนานมาก จนไม่รู้ว่าไอ้ฟักมันลุกไปรอที่รถตั้งแต่เมื่อไร พอผมวิ่งตามไป ถามอะไรคุยอะไรก็ตอบนิ่ง ๆ กลายเป็นถามคำตอบคำตลอด ช่วงนี้มันเป็นอะไรของมัน ผมงงจริง ๆ

“ฟัก เย็นนี้กูมีนัดนะ มึงกลับเองได้หรือเปล่า”

“ได้”

“มึงกลับเองได้แน่ะ เด็กมึงไม่ได้มารังควานอะไรใช่ไหม”

“ถ้าไม่ได้มึงจะมารับหรือไง” ไอ้ฟักขมวดคิ้ว แล้วมันก็รีบทำหน้าตึง ๆ นวดหัวคิ้วต่อทันทีเหมือนจะเพ็งนี่ก็ได้ว่าห้ามทำแบบนั้นก่อนหน้านี้ เดียวมีตีนกา

“ไม่อะ กูจะไปหาคุณแกว่” ผมตอบ “ไม่รู้ดูควนตินหรือเปล่า แต่ไม่หอรอก ผมออกจะเป็นผู้ชายที่ดี “แต่ถ้ามีอะไรก็ข้อความไว้นะ ถ้าด่วนก็โทร.มาเลย”

“เออ”

“กูว่ากูกำลังจะได้วะ กูแบบว่ากูรู้สึกได้ถึงความจริงจังในใจกู

พัก มิ่งจำวันที่กูไปเดทได้ใหม่ ที่กูเล่าให้ฟังว่ากูเจอนางฟ้ามา เย็นนี้ เขาชวนกูไปดูหนังด้วย กูจะแต่งตัวไงดีวะ มิ่งมีชุดดี ๆ ใหม่ กูแวะไปเอาที่บ้านมิ่งได้หรือเปล่า กางเกงกูแต่ละตัวเปื้อนน้ำมันทั้งนั้นเลย ซักไม่ออก”

“มิ่งก็เป็นตัวของตัวเอง แต่งให้มันดูดีถูกกาลเทศะก็พอ ไม่ต้องสร้างภาพหรอก เดี่ยวพอมิ่งสร้างอย่างนั้นไปตั้งแต่ต้น มิ่งก็ต้องทำมันไปเรื่อย ๆ เพราะเขาชอบที่มิ่งเป็นอย่างนั้นมาแล้ว พอมิ่งจะกลับไปเป็นตัวของตัวเอง กลายเป็นว่ามิ่งทำไม่ได้”

“เออ มิ่งพูดถูก จันแปลว่าที่ใส่ ๆ ทุกวันนี้กูห่ออยู่แล้วใช่ไหม” ผมยื่นหน้าทะเล้น ๆ ใส่มัน ไอ้ฟักเบียงหน้าออก มันปรายตามอง ผมเหมือนผมเป็นสัตว์ประหลาด โห! ไอ้คนหล่อ ไอ้คนสำอาง ไข่สีมิ่ง

“มิ่งแน่ใจแล้วนะ ระวัง ๆ ไว้หน่อย คนในอินเทอร์เน็ต” ไอ้ฟักพูดลอย ๆ ขึ้นมา มันมองไปทางกระจก ผมขับรถอยู่ กำลังจะเลี้ยวเข้าซอยบริษัทมัน

“กูว่าน่าจะไม่มီးอะไร อีกร้อย...คุณแก้วเขาดูผู้ดีมีศักดิ์กว่ากู เยอะเลย กูว่าฝ่ายผู้หญิงเขาควรจะกลัวกู ผู้หญิงสวย ๆ กับกู มิ่งว่าเล่นมวยปล้ำกันสักยกก็ใครจะชนะล่ะ”

ผมนึกถึงใบหน้าของคุณแก้ว ถ้าบอกว่าเธอเป็นดารา นางแบบ หรือคนดังผมก็พร้อมจะเชื่อจริง ๆ คนอะไรแม่งสวยจังวะ โอ๊ย ๆ! ผมคิดถึงเธอตลอดเวลาเลย

“มิ่งอย่าหึงสิ กูไม่ได้เอาเขามาเป็นเพื่อน กูจะเอามาเป็นเมีย โอเคไหม”

“เออ บาย”

ไอ้ฟักหัวเราะในลำคอออกจะประชด แต่ไม่ได้ตอบอะไร พอ

ถึงบริษัทมันผมก็จอดให้มันลง ไอ้פקเคาะรถผมทีหนึ่งแล้วโบกมือ
ก่อนจะเดินขึ้นตึกไป เอ้า แล้วสรุปมันเป็นอะไรของมันกันแน่ ผม
เกาหัวนิดหน่อยกับบรรยากาศอื่น ๆ ที่จู่ ๆ มันก็สร้างขึ้นมาจากนั้น
อย่างไม่เข้าใจ

หลังจากผมฟังคำเพื่อนรักมา จึงตัดสินใจตรงไปที่บ้าน
ตัวเองทันที ผมฝากงานไว้กับพี่ ๆ ที่อยู่ เองง่าย ๆ ผมขอเข้าไปเที่ยว
แล้ววานให้พวกแกบอกคุณพ่อให้ที ผมขึ้นไปอาบน้ำแปรงฟันอีก
รอบ เป็นน้อยครั้งในชีวิตที่ผมจะอาบน้ำอย่างพิถีพิถันขนาดนี้ อยู่น
ง่วงกันง่วงนี้ว พออาบน้ำเสร็จก็มายืนฟังลมเป่าให้แห้ง การมีขนค
มันไม่ใช่เรื่องดีที่อวัยวะเราได้รับการปกป้องเสมอไปนะครับ แต่มัน
อับชื้นสุด ๆ เลยเว้ย!

ผมไม่ได้หวังว่าผมจะได้...เอ่อ แบบว่า ได้สาวงามในคืนเดียว
จากการไปดูหนัง แต่ว่าผมควรจะได้สิ ออกหน่อยดีไหมวะ มัน
เยอะเกิน ผมหมายถึงตรงนั้นของผม โอเค ผมทำเลย ความจริงผม
กำลังเผลออยู่ แต่ผมพูดเหมือนกับว่าต้องการความเห็นก่อนทั้ง ๆ ที่
ผมทำแม่งลงไปแล้ว

กลายเป็นว่าผมเข้าไปล้างตัวอีกรอบ แทนที่จะแต่งทรงให้
เสร็จในห้องน้ำ ไอ้โง่ตื้อ!

คุณแก้วดูเนียน ๆ ไปทั้งตัวเลย ซึ่งผมก็ไม่แน่ใจว่าเธอจะแพ้
หมวดแพ้ใครผู้ชายดิบ ๆ แบบผมหรือเปล่า

มันก็ไม่แน่เปลววะ

คิดได้อย่างนั้นผมก็หัวเราะเหมือนคนบ้า ความมั่นอกมั่นใจ
เพิ่มพูนราวกับฟ้าผ่าลงมา

ตอนยืนส่องกระจก ผมสำรวจตัวเองไปพยักหน้าอย่างพึงใจ

ไป

โคตรจริง ๆ

โคตรของความชายชาติตรี

ผมลูบหน้าท้องแข็ง ๆ ของตัวเองที่เมื่อวานเพิ่งซิทอัพไป
อย่างน้อยหากเกิดเหตุฉุกเฉินๆ ตอนเปลือยก็ไม่ใช่น้อยหน้า

ละวะ

ต๊อบหนอต๊อบ

คุณแก้วนัดหกโมงครึ่ง ตอนนี้สี่โมงครึ่ง ผมอาบน้ำเสร็จกำลัง
แต่งตัว ปกติผมใช้เวลารวม ๆ แล้วแค่สิบนาที บางทีไม่ถึง แต่นี่มัน
กรณีพิเศษจริง ๆ ต๊อบขอยกเว้นไว้หน่อยเถอะ

ผมโกนหนวดจนเกลี้ยง เดี่ยวไว้ลองลิกกว่านี้ค่อยปล่อยไว้บ้าง
ผมนึกภาพตอนเอาคางสากหน่อย ๆ ภูแขนขาว ๆ ไหล่สวย ๆ ของ
คุณแก้ว

เซี่ยต๊อบ

ผมตบตัวเองเบา ๆ กับความเพ้อเจ้อนี้

ยังไม่ทันได้จับมือเลย มึงจะเอาคางเอาอะไรไปตูด 'ผู้หญิง'
เขาแล้ว

ผมนุ่งผ้าเช็ดตัวผืนเดียว เดินไปเลือกเสื้อผ้า ผมหากางเกง
ขายาวสักตัวที่มีรอยเปื้อนน้ำมันน้อยที่สุด ซึ่งเจอแล้ว แต่อึดตัวดี ๆ
รู้สึกว่าจะยังไม่ได้ซัก ช่างมันไปก่อน ใ้ฟักชอบใส่สูทไม่กี่เชิ้ตแขน
ยาว ๆ ซึ่งมันเข้ากันแถมยังดูดีฉิบหาย ทำไงผมถึงจะได้แบบนั้น
บ้างวะ แต่จะให้ไปใส่ตามมันก็รู้สึกฝืนใจไป อีกอย่าง...ไม่ทันละ

ผมเดินไปหยิบโทรทัศน์ ก่อนจะส่งข้อความหามัน

ต๊อบ : คุณพี่พระศรีรับ ผมควรจะให้เสื้อตัวไหนดีครับ ภูเลือกไม่ถูก

ศรีป

พิมพ์เสร็จผมก็โยนโทรศัพท์ทิ้งบนเตียงแล้วหันไปดูเสื้อต่อ... เอ่อ เอาตัวที่มันดูไม่เก่าไม่ใหม่มากละกัน จะได้เป็นธรรมชาติ แต่ก็ไม่ดูแย่งจนเกินไป ผมใส่เสื้อตราม้าตัวเล็ก ๆ ที่ปักอยู่บนอก พอแต่งตัวเสร็จค่อยดู... เชี่ย! ดูเหมือนพ่อตัวเองฉิบหาย ป้ามาก!

ผมจำได้ว่าผมยืมน้ำหอมเพื่อนรักมา กลิ่นหอมดี กลิ่นอะไรไม่รู้ น่าจะเป็นดอกไม้ ขณะที่กำลังจะพ่นใส่ตัวเองเสียงไอ้ฟักก็ลอยเข้าหัวมา มันเป็นเสียงที่เคยบ่นไว้สักวันนี่แหละว่ามันเกลียดการฉีด น้ำหอมราวกับยาฆ่าหญ้ามาก ผมชะงัก อ้าว! แล้วกูจะฉีดยังไงดี ผมงะงะอยู่สักพักใหญ่ ก่อนจะค่อยฉีดน้ำหอมไปทางพื้นที่ว่าง ๆ แล้วเอาตัวเองเดินเข้าไปหาละออง

จะหาเมียที่ กูต้องทำถึงขนาดนี้เลยหรอ

มันเป็นจูบหนึ่งที่ผมรู้สึกอนาถใจ

ต่อมาผมเรียกแรงฮึดให้ตัวเอง เอาวะ เบื้องหลังความดูดีคือการดูแลตัวเองไว้ดีดอบ ดูอย่างเพื่อนมิ่งสิ ไอ้ฟักเคยด่าผมเรื่องโต๊ะเครื่องแป้งที่ผมไปเชี่ย ๆ ของมันเล่นว่า ‘ทั้งหมดตรงนั้นแพงกว่าชีวิตมิ่งอีก’ เชี่ย! อะไรจะขนาดนั้นวะ

เกือบจะยี่สิบนาทีไอ้ฟักถึงตอบกลับมา แต่ผมแต่งตัวเสร็จแล้วและรู้สึกดีที่ไม่ได้รอคำปรึกษามันที่ไร้ประโยชน์สินี

Patchara : ถ่ายรูปติดล้ามาให้กูดูก่อน

ตอบ : พ่อมิ่ง

ผมไปถึงก่อนเวลา ตอนนี่หกโมงแล้ว ดีที่หัวผมมันดูยุ่ง ๆ
แบบจัดทรง คำอธิบายอะไรของมึง แต่โอเควะ รวม ๆ แล้วมันดูได้
แหละ คงไม่ขายหน้าคุณแก้วคนสวยของผมแน่ ๆ

ต๊อบ : คุณแก้วให้ผมซื้อตัวไปเลยไหมครับ ผมถึงแล้วนะ
คุณแก้ว : ถึงแล้วหรือคะ แก้วกำลังไปคะ คุณต๊อบซื้อรอแก้วเลย
ก็ได้ค่ะ

ต๊อบ : (รูปเปิดยิ้ม)

ผมเดินไปซื้อตัวมาสองใบ ตั้งแต่สมัยวัยรุ่นผมดูหนังไม่บ่อย
ก็จริง แต่พอมาตอนนี้จู้ ๆ ก็เริ่มตื่นเต้นขึ้นมา ไม่ใช่เพราะดูหนังหรือ
แต่เป็นเพราะคนมาดูด้วยสวยมากต่างหาก

หน้ามิด หน้ามิดเว้ย

ผมเดินไปหาที่นั่งโดยเร็ว ยิงตัวเลขบอกว่าใกล้จะถึงเวลานัด
เท่าไร เหนือยิ่งแตก ตอนคุยในโทรศัพท์ละดูหล่อฉิบหาย แต่
ตอนนี้ผมซาอ่อนเป็นไอ้จิ้งเลย

คุณแก้ว : แก้วถึงแล้วนะ อยู่ไหนเอ่ย

มือผมเย็นเฉียบ ใจเต้นรัว ๆ

ต๊อบ : ตรงโรงหนัง เยื้อง ๆ กับที่ขายป๊อปคอร์นครับ

ผมมองไปรอบ ๆ แต่ก็ยังไม่เห็นคุณแก้วเลยคุยในโทรศัพท์ต่อ

คุณแก้ว : มาแล้วค่ะ ไหนเอ่ย คุณต๊อบแอบแก้วหรือเปล่านั้น
(สติ๊กเกอร์ร้องไห้)

ต๊อบ : ที่หล่อ ๆ เจอบ้างไหม แถบนั้นมีคนเดียวเองนะที่หล่อ

บ๊ะ!

พิมพ์! ไรเนี่ยกู

ผมหลุดยิ้ม แต่ก็พยายามหุบ ๆ กลัวเขาว่าประสาท

ผมลุกขึ้นมามองหาคุณแก้ว แต่ก็ยังไม่เจอสักที กระทั่งพอหัน
กลับมาอีกครั้งเราก็แทบจะชนกันเข้า

“เอ่อ” ผมชะงัก ใจเต้นโครมคราม มือเปลือยไปช่วยประคอง
คุณแก้วทันทีเมื่อเห็นว่าเธอเสียหลักเล็กน้อย

ละครมาก ๆ

ผมจำได้ ผมเคยดู ตอนแม่ติดละครก็อย่างนี้เลย

แต่ผมว่ามันเป็นพรหมลิขิตวะ

ผมหน้าแดงแปร๊ดเมื่อไม่คิดว่าจะได้สัมผัสคุณแก้วมาก่อน เรา
ดูซัด ๆ เซิน ๆ กัน ผมเอ่ยอย่างตะกุกตะกักต่างจากในข้อความที่พิมพ์
โคตรหล่อ “อะ...เอ่อ คุณ คุณแก้ว สวยมากเลยครับ”

ในใจผมร้องโวยวาย ผมได้ยินเสียงผมกำลังด่าตัวเองแบบรัว
เป็นกลองสะบัดชัย

ไอ้ต๊อบบบ คำไหนพูดบ่อย ๆ มันจะไม่ขลังนะโว้ยยย

คุณแก้วหน้าแดงเหมือนกัน อาจจะเป็นเพราะเธอล้มเมื่อครู่
ด้วย คุณแก้วสวมชุดอลังการมาก ผมไม่สามารถบอกได้ว่าพวก
ผู้หญิงเขาเรียกมันว่าไง...เอ่อชุดแบบย่อนยุคแต่ก็ดูทันสมัยดี อย่าง
กับคุณหนูหลุดมาจากวังหลังอะไรแบบนั้น เธอเหมือนตุ๊กตาเวอร์ชั่น
นางแบบหุ่นเพียวฟ้า ไอ้ต๊อบ ภาษาอะไรเนี่ย ผมว่าผมโดนบางอย่าง

ที่มัสมองทำให้มันรวนและส่งผลถึงพฤติกรรมส่วนตัวของผม คุณ
แก้วโคตรสวยจริง ๆ

แต่คุณแก้วน่าจะชอบรูปพอดู ผมว่าเธอดูนุ่มนวลแต่แข็งแรง
มาก จากการที่ได้ประคองเมื่อคู่ คุณแก้วไม่ได้นุ่มนิ่มแบบเหลว ๆ แต่
เหมือนผู้หญิงที่เข้าฟิตเนสออกกำลังกายแน่ ๆ ผมรู้ ผมมีเซ็นส์!

“เอ่อ...อ่า ชุต...กระโปรงน่ารักจังครับ” ผมนึกถึงพวกหนังฝรั่ง
ที่เวลาทักทายกันจะชอบยกพวกสิ่งแวดล้อมมาพูดอย่างเสื่อผ้ากับ
หมวก ผ้าพันคอ แต่มันจะเข้ากับวัฒนธรรมที่นี่หรือเปล่าวะ

“ขอบคุณค่ะ” เธอยิ้มแล้วยกมือทักผมไว้ด้านซ้าย เสียงเธอ
แหบและค่อนข้างพูดเบาเหมือนว่าเธอน่าจะเงินเอากการ “เดรสร้าน
แก้วตัดเอง”

“จริงหรอครับ”

คุณแก้วสวมกระโปรงตัวยาวเลยเขาลงมาเล็กน้อย มันฟู
หน่อย ๆ ด้วย วันนี้เธอมีผ้าคาดผมสีแดง ผมปล่อยเป็นลอน เลื้อ
แขนยาวถึงข้อมือ สันสูงไม่มากแต่ก็ทำให้เธอสูงกว่าผมไปนิดหน่อย
แต่มันไม่ใช่ปัญหาหรอก ขนาดพ่อผมยังตัวยกว่าแม่เลย

คนอะไรแต่งตัวน่ารัก เรียบร้อยแต่โคตรจะดึงดูดสุด ๆ ไปเลย
อย่างนี้ถึงเรียกว่ามีเสน่ห์จริง ๆ

หรืออาจเป็นเพราะว่านั่นเป็นคุณแก้วผมจึงชอบไปหมด

“คุณต๊อบก็หอมค่ะ น้ำหอมอะไรคะเนี่ย” คุณแก้วก้มลงมาดม
ข้างแขนเสื้อผมนิด ๆ ผมรู้สึกได้เลยว่าเลือดกำลังคั่งเต็มหน้าและมัน
กำลังจะลาลมลงไปจุดล่าง!

คุณแก้วโน้มมาชิดแบบนี้มันก็ออกจะเกินไปหน่อยสำหรับ
คนเพิ่งรู้จักนะครับ!

ไม่สิ ผม...ผมผิดเอง!

“รอบฉายจะเริ่มแล้ว คุณแก้วจะชื่อน้ำหรือป๊อปคอร์นใหม่ครับ” ผมรีบเปลี่ยนเรื่อง พยายามไม่ทำตัวแปลกๆ ออกไป

“ไม่ดีกว่าค่ะ แก้วเจ็บคอ แต่ถ้าคุณต๊อบ...” คุณแก้วกุมคือน้อยๆ วันนี้เธอเอาอะไรสักอย่างพันคอมาด้วย มันเหมือนริบบิ้นผูกไว้ คุณแก้วแต่งแล้วทำไมดูไม่เยอะไม่เวอร์เลยสักนิด ออกจะเข้ากันแถมยังน่ารัก โอ๊ยๆๆ! ต๊อบ แฟนมึงสวยโคตร

“ไม่เป็นไรครับ งั้นเราไปดูกันเลยดีกว่าไหมครับ”

สงสัยเธอคงเป็นผู้หญิงเสียงใหญ่หน่อยอย่างนี้มาตั้งแต่แรก แต่อาจจะไม่ใหญ่เท่านี้ แค่เป็นหวัดนิดหน่อยด้วยละมั้ง เจ็บคอ เลยต้องเลือกกินอาหารให้เหมาะกับสุขภาพ

ผมเพิ่งรู้ว่าถูกมอง หรือที่จริงคนอื่น ๆ อาจจะกำลังมองคุณแก้ว เพราะว่าเธอสวยจริงๆ นี่ แถมยังสูง สง่า โดดเด่นมากจนผมซึ้งรู้สึกตัวเล็กลง แต่...เฮ้ย! ไม่ได้ ผมต้องภูมิใจดิวะ มีสาวงามโน้มกิงมาหาให้โอกาสได้ดูแลแบบนี้

คุณแก้วตาสวย คุณมเรียวแต่ก็หวาน ความจริงแล้วผมชอบดวงตาเธอที่สุด แต่ก็ไม่กล้ามองมาก เดี่ยวโดนจับได้

ระหว่างที่เราจะเขินกันไปมากกว่านี้ ผมพาคุณแก้วเดินเข้าไปในโรงหนัง ผมเพิ่งรู้ว่าดูหนังมันสนุกขนาดนี้ เวลาмиฉากตลกคุณแก้วจะกุมปากหัวเราะไร้เสียงแต่ยังคงไว้ด้วยความเป็นสุภาพสตรี

ตอนดู ผมเปลอวางมือทับคุณแก้ว ผมสะดุ้งเหมือนโดนไฟช็อต แต่ไปๆ มาๆ คุณแก้วก็เป็นฝ่ายแตะโดนมือผมบ้าง

มือโคตรนุ่ม!

คุณแก้วคงไม่ใช่ชนชั้นแรงงานอย่างผมแน่ๆ ให้ตาย ผมสัญญาว่าจะทำงานหนักเพื่อให้เธอมีกินมีใช้อย่างสบายๆ และถนอมมือนี้ถ้าหากแต่งเธอเข้ามา

ผู้หญิงวัยนี้ น่าจะชอบความมั่นคงมากกว่า แน่นอน ฉะนั้นผม
ต้องแสดงความเป็นผู้นำบ้าง หรือต้องอ่อนบ้างอะไรแบบนั้น แล้ว
ผมก็ต้องให้เธอรับรู้ถึงความแน่นอนและจริงใจจริงจัง

โอ้! ใจดีตอบ ใครว่าจีบผู้หญิงยากวะ

สมัยก่อนที่ยังวัยรุ่นนึ่งทำอะไรอยู่!

ในโรงหนังออกจะหนาวอยู่หน่อย ๆ หลังจากดูเสร็จ ความจริง
ผมแทบจะหมกมุ่นอยู่กับมือคุณแก้วมากกว่า

ห้องน้ำอยู่ถัดจากโรงหนังไปนิดเดียวประมาณสองบล็อก ผม
กำลังจะเดินเข้าห้องน้ำ “อ๊ะ คุณแก้วครับ ห้องน้ำหญิงอยู่อีกฝั่งครับ”

ผมทำหน้าที่ก่อนบอกเธอเมื่อเห็นว่าคุณแก้วทำท่าจะเดิน
ตามผมเข้ามา

คุณแก้วชะงักไป ก่อนจะหน้าแดงก่ำ เป็นครั้งแรกเลยที่ผมเห็น
เธออีกอ้ออย่างเงินอายุจริงจัง เธอหนึ่งไปสักครู่ ก่อนตอบน้ำเสียง
แบบปรับอารมณ์ให้เย็นลง ดวงตาคู่สวยที่มองผมอยู่มีคลื่นสั้นไหว
เล็กน้อย

“พอดี...แก้ว...งป่ายนะคะ”

“คุณแก้วจะแอบดูผมใช่ไหมครับ” ผมแก้งงหยอกเธอ

“คุณต๊อบ!” คุณแก้วมองผมค้อน ๆ ดวงตาเธอคมกล้าขึ้นโดยที่
ผมเปลือยเสียวสันหลังวูบเดียวอย่างไม่รู้ตัว ริมฝีปากบางคลี่ยิ้มแฝง
เลศนัย

“ครับ”

ความเขินอายของผมลดลงเรื่อย ๆ เมื่อเห็นว่าแก้งงคุณแก้ว
ได้ เธอแก้งงมอค้อนผม ก่อนจะไปทางฝั่งห้องน้ำหญิง

ผมเข้าห้องน้ำไปยิ้มไม่หุบ

ผู้ชายเวลา มันจะจีบใคร มันดูตั้งแต่แรกแล้วว่าจริงจังหรือ

เล่น ๆ ไปถึงไหนต่อไหน

สำหรับผม มันโคตรจะเร็วก็จริง

แต่คนนี่

ไม่จริงจังไม่ได้แล้วละ

บทที่ 03

บทจะฟูก็ฟู

“คุณแก้วหัวไหมครับ อยากทานอะไรไหม”

พอออกมาจากห้องน้ำ ด้วยความที่ผมไม่อยากรีบกลับเร็ว ผมจึงชวนคุณแก้วไปหาอะไรทานต่อ

“อืมมม” คุณแก้วหยุดคิดเล็กน้อย เรายืนอยู่ตรงกลางห้างคนพลุกพล่านแต่ผมกลับไม่ได้รู้สึกรำคาญใจเลย เธอยกนิ้วแตะริมฝีปากจิ้มลิ้มๆ ไบหน่าน่ารักกำลังนึก ผมลอบกลืนน้ำลาย แต่ก็ละลายตาไม่ได้ ถ้าเกิดจู่ๆ ห้างถล่มตอนนี้ ตายไปผมก็ไม่เสียดายชีวิตเลย

“กินสเต็กดีไหมคะ” คุณแก้วตอบ เธอยิ้มเล็กๆ ให้ผม

ผมน่าจะหรือจะปฏิเสธได้ ในเมื่อมีสาวสวยเอียงคอมองด้วยรอยยิ้มหวานๆ ปานนั้น!

ก็คนมันอยากอยู่กับคุณแก้วนานๆ

ผมไม่รู้ตัวว่ายิ้มตลอดทาง ไม่ได้ทำหน้าที่ตาบุดๆ โหดๆ แบบเมื่อก่อน ปากมันไปเองเว้ย เวลาอารมณ์ดี หน้าตาจะดีตามก็ไม่เห็นแปลก

ผมให้เกียรติคุณแแก้วอย่างมากที่สุด โดยการไม่ทำรุ่มร่ามกับเธอ แม้มีอะจะคันยิบ ๆ อยากรดดิให้เธอคงแขน ความอดทนนี้เองที่วัดสปีดความเป็นลูกผู้ชายในตัวคุณ อดทนไว้ต่อบ ยังไงหากไม่มีอะไรผิดพลาด การได้คุณแแก้วด้วยความสมัครใจรักใคร่ปรองดองมันดีกว่าเห็น ๆ ถ้าเกิดผมตะบะแตกขึ้นมาก่อน สิ่งดี ๆ ที่ว่านั้นอาจจะไม่เกิดขึ้นเลยก็ได้!

ต่อบ

มึงนี่มันครบเครื่องสมบูรณ์แบบแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่วะ

ผมเดินยึดดอกสุด ๆ ภูมิใจมากจนเก็บอาการไม่อยู่ คงคนสวย ๆ แบบนี้ใคร ๆ ก็ยินดีทั้งนั้น ความกระดึ่กระด๊าตัวเองที่ทำให้พลังสถิตอยู่กับร่าง หน้าด้านขึ้นมากอย่างไม่น่าเชื่อ!

หากนำไปเล่า ไอ้ฟักเองก็คงมองผมด้วยสายตาเวทนา มันนะ คิดกับผมในแง่ร้ายเกินไป ผมอยากจะโทร.ตามไอ้ฟักให้มันมาเห็นด้วยเป้าตามันเองเสียตอนนี้จริง ๆ ว่าเพื่อนมึงทำได้แล้วนะไว้ย

ระหว่างเดิน เราผ่านพวกร้านเครื่องสำอาง ผมเองสังเกตเห็นว่าคุณแแก้วให้ความสนใจไม่น้อยตามประสาผู้หญิง ผมแก้มแดง เชียต่อบ แก้มแดงทำไมวะ เดียวยิ่งดูน่ากลัวนะ

ตาคุณแแก้วเป็นประกาย ดูออกชัดเจนเวลามองอะไรที่ชอบ

“คุณแแก้วแะดูก็ได้นะครับ” ผมพยายามปรับเสียงไม่ให้สั้นไม่ให้เธอเห็นความเขินอายบ้าง ๆ บอ ๆ ที่ไม่มีเหตุผลสักนิด หรืออาจจะไม่มี เพราะผมกำลังเขินคุณแแก้วนั่นแหละ อยู่ดี ๆ ก็เขิน!

“คุณต่อบไม่รีบใช้ไหมคะ” คุณแแก้วถามผมอย่างไม่แน่ใจ แต่ดูแล้วคุณแแก้วคงอยากจะให้ผมตอบเธอว่า

“ไม่เลยครับ”

คุณแแก้วยิ้มกว้าง “ไปกันค่ะ”

เธอรีบแตะมือผมแล้วจูงเบา ๆ ตรงเข้าไปดูอย่างดีใจ เห็นได้ชัดว่าคุณแก้วรักสวยรักงามและดูแลตัวเอง

ถ้าฉันการดูแลลูกตัวน้อย ๆ ก็ไม่น่าจะใช้เรื่องยากเลย

ไม่

ไม่ ๆ ๆ ๆ

ไอ้ต้อบ มึงเอาอีกแล้วนะ!

อย่าवादฝันไปไกลขนาดนั้นสิ! ใจเย็นเพื่อน!

ผมรู้สึกกลายตาดันิดหน่อยตอนเดินเข้าไป แถมยังเมากลิ่นพวกนั้นด้วย ไอ้พวกนั้นนะ เครื่องสำอาง ครีม แล้วก็อะไรอีกเยอะแยะ พอมารวมตัวกันแล้วเหมือนระเบิดเวลาจริง ๆ ผมว่ากลิ่นของคุณแก้วคือหอมพอดีที่สุดแล้ว

คุณแก้วไม่ค่อยพูดเท่าไร ส่วนมากเธอจะยิ้มเป็นคำตอบ ผมเดาเอาว่าเป็นเพราะเสียงของเธอ

แต่ผมรับได้หมดนะครับคุณแก้ว

“กลิ่นนี้หอมนะครับ” ผมอยากใส่ใจเธอมาก ๆ และอยากมีส่วนร่วมเพื่อให้เธอซาบซึ้งใจและรู้สึกที่ผมไม่ได้เบื่อหน่าย ผมจึงพยายามชวนเธอคุยในเรื่องที่เธอชอบอย่างตั้งใจ

ถึงจะจิบไม่เก่ง

คารมไม่ดี

รูปไม่หล่อ

แต่เรื่องการเอาใจใส่ไม่เป็นรองใครเลยนะครับ

คุณแก้วหันมา เธอชะงัก ใบหน้าเราอยู่ใกล้กันมากเกินพอดี จากความมั่นใจเมื่อครู่ลดหายเหมือนแก้วที่กำลังรั่ว น้ำไหลออกพรวดพราด ผมหลบตา ก่อนจะลูบหัวโง่ ๆ แล้วหัวเราะโง่ ๆ ด้วย เขี่ย

“อ้อ” คุณแก้วยิ้ม ก่อนจะโน้มลงมาดมขวดแชมพูที่ผมถืออยู่

แพ็กเกจดูหนังหรรามีราคา “กลืนนี้แก้วใช้อยู่คะ”

ความร้อนแล่นแปร็ด

แปร็ด ๆ

ผมรู้สึกเหมือนหน้าจะสูก ใ้อ์ต้อบ มึงจะเงินบ่อยไปหรือเปล่า
วะ เงินพรำเพรื่อ เงินเกินงบประมาณ!

คุณแก้วเหมือนจะไมรู้ว่ผมแทบตายอยู่ตรงหน้าเธอ ยังไม่
พอ “คุณต้อบคะ แก้วยืมมือหน้อยนะคะ”

คุณแก้วหยิบลิปสติกตัวทดลองขึ้นมาสวมแท่ง ปาดลงมาที่
ข้อมือของผมอย่างละคร้ง เป็นเฉดสีต่าง ๆ ที่ผมมองออกอยู่อย่าง
เดี๋ยวกือสีชมพู

คุณแก้วแตะนิ้วที่ริมฝีปาก ทำหน้าครุ่นคิด ขณะมองสีต่าง ๆ
บนข้อมือชายชาติรี

“สวຍหมดเลยครับ”

“คุณต้อบว่สีไหนดีคะ”

ผมขมวดคิ้วทันที หน้าตาค่่อนข้างงุนงง ถ้าเลือกไม่ถูกใจเธอ
จะไกรธผมไหมวะ

สีชมพู สีชมพู สีชมพู

ใ้อ์ห่า!

สีชมพูทุกอันเลย

ผมแอบเหล่ปากสวຍ ๆ ของคุณแก้ว

น่าจูบมาก

“เอ่อ...อ่า อันนี้ครับ” ผมจิ้มไปสักอัน แต่แม่่ง สีมันเหมือน
กัน ๆ ไม่ใช่หรววะะ แต่ว่ถ้าไม่ถูกใจคุณแก้ว ระดับหัวใจเธอจะลดลง
ไหมเนี่ย

“โอเคคะ” คุณแก้วหยิบลิปสติกแท่งหนึ่งจากชั้นวาง ความจริง

แล้วพนักงานแอบมองเราอยู่พอสมควรแต่ผมเพิ่งสังเกตเห็นนี้แหละ
ผมควักเงินออกมา แท่งหนึ่งก็ไม่น่าจะแพงมากมั้ง

“หือ? คุณตื้อบ ไม่เป็นไรคะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผม...เอ่อ” นั่นไง ดันคิดคำไม่ออก ถ้าคุณแก้ว
ปฏิเสธ แต่ผมอยากซื้อให้ทั้งๆ ที่ไม่ได้เป็นอะไรกัน แถมยังดูยาก
กว่าด้วย อีกทั้งยังเพิ่งรู้จักกันไม่ทันไร แบบไหนดูน่าเกลียดกว่ากัน
วะ ระหว่างจ่ายให้กับคุณแก้วจ่ายเอง ผมควรจะหาเหตุผลดีๆ สัก
เหตุผลเพื่อให้เธอรู้สึกดี

“นั่นถือว่าผมซื้อให้คุณแก้วเป็นของขวัญได้ไหมครับ” ผมให้
เงินพนักงานไปแล้วก่อนจะหันมาบอกเธอ คุณแก้วอมยิ้ม พยายาม
จะไม่เชิน ความดีใจฉายชัดในแววตาของเธอ ไม่ใช่เพราะได้ของฟรี
แต่เป็นเพราะตอบผู้นี้ซื้อให้ต่างหาก!

“นั่นมีค่านี้ แก้วเลี้ยงนะคะ”

“ได้ครับ แต่...”

“แต่?”

“ความจริงผมอยากจะทำไว้ให้คุณแก้วเลี้ยงคืนในวันอื่น”

“วันอื่น?” คุณแก้วพูดซ้ำ ก่อนเธอจะงักไปนิดหนึ่งราวกับนึก
บางอย่างได้ เธอหัวเราะยกมือกุมปาก แก้มทั้งสองข้างแดงปลั่งปลั่ง

วันอื่นไงครับคุณแก้ว เรื่องอะไรผมจะปล่อยให้คุณแก้วได้เจอ
ผมแค่วันสองวันกันเล่า!

คารมไอ้ตื้อบเริ่มพัฒนา ไอ้พิก ไอ้เพื่อนยาก เอ็งคงไม่รู้สินะ
ว่าเพื่อนเอ็งทำผู้หญิงเงินเป็นแล้ว!

“เงินทอนคะ”

ผมรับเงินทอนแล้วกำลังจะเดินออกไปพร้อมคุณแก้ว แต่จู่ๆ
คุณแก้วก็หันไปมองทางพนักงานหญิงที่เหมือนจะได้ยินพวกเราคุย

กันอยู่ตลอด แต่ผมไม่ทันได้สังเกต

คุณแก้วจากที่อารมณ์ดีมากเหมือนรอยยิ้มเธอจะหยุดลงไปเฉย ๆ พนักงานมองเราอย่างแปลก ๆ แปลกอย่างไรผมก็ดูไม่ออก ทว่าดูแล้วพวกเขากำลังสนใจคุณแก้ว ผมเดาว่าเพราะความสวยและบุคลิกโดดเด่นของเธอ

“คุณแก้ว ร้านนั้นน่าจะอยู่ชั้นสองใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ” คุณแก้วตอบ เธอกลับมายิ้มน้อย ๆ เพื่อคุยกับผม แต่เสียงดูแหบลงไปมากจนผมเป็นห่วงอยากจะประทานน้ำให้เธอ สักแก้ว

ผมหันกลับไปมองข้างหลังแวบหนึ่งอย่างสงสัย ทางร้านที่เราเพิ่งเข้าไปซื้อ ผู้หญิงนี้เข้าใจยากกันจริง ๆ

เราเลือกร้านหนึ่งที่อยู่ชั้นสอง ผมเลือกหามุมดี ๆ จากนั้นค่อยให้คุณแก้วเป็นฝ่ายตัดสินใจ ผมคิดว่าผู้หญิงแม้จะต้องการผู้นำที่ดี แต่อีกนัยหนึ่งก็คงต้องการคนเอาใจเหมือนกัน

ผมสังสเด็ก ส่วนคุณแก้วกินสลัดทูน่า ผมแทบไม่จับโทรศัพท์เลยแต่กลับรู้สึกเวลาผ่านไปเร็วมากจนอยากจะหยุดเอาไว้สักพัก แต่แล้วมันก็เข้าอารมณ์อิมคริม ผมรู้สึกเหมือนหมดมุขที่จะชวนเธอ คุยอีกแล้ว ทั้ง ๆ ที่ไม่ควรเลย ผมอยากคุยกับเธอมากกว่านี้ อาจเป็นเพราะผมตื่นเต้นเกินไปจริง ๆ

“คุณแก้วทานน้ำเย็นไหมครับ” ที่ผมถามเพราะว่าคุณแก้วอาจจะ เป็นหวัดอยู่ ผมจะได้ไม่สั่งให้ออน้ำแข็งน้ำเย็นมา

คุณแก้วหยุดคิดไปครู่หนึ่งก่อนตอบ “ทานน้ำธรรมดาดีกว่า ค่ะ”

ผมพยักหน้ารับรู้ก่อนจะสั่งพนักงาน

“คุณแก้วบอกว่าร้านคุณแก้วตัดเดรสเองหรือครับ” ระหว่าง

รออาหาร ผมก็นึกย้อนไปตอนแรกก่อนจะเข้าไปดูหนัง

“ใช่ค่ะ เป็นร้านเล็ก ๆ มีหน้าร้านแล้วก็ขายทางออนไลน์ด้วย
ค่ะ”

“เก่งจังเลยครับ มีกิจการตั้งแต่อายุไม่เท่าไรเอง สวยจริง ๆ
ครับ” ผมตอบตาวหวานยิ้มเหมือนติดน้ำตาล “เอ่อ ชุดนะครับ...
เอ่อ...อ่า แล้วพอจะมีชุดประมาณคุณแม่ผมใส่ได้ไหมครับ”

“มีค่ะ หลายแบบเลย ถ้าคุณติดบออยากจะให้ของขวัญคุณแม่
ก็ลองพาท่านมาลองวัดไซซ์ดูก็ได้ค่ะ” คุณแก้วตอบ ความอ่อนหวาน
แฝงทั่วทุกที่จนผมรู้สึกได้ แม้มือซ้ายจะวางอยู่บนโต๊ะ แต่มือขวาผม
กำลังบิดนิ้วไปมาอยู่ข้างใต้อย่างเคอะเขิน

ตัวจะแตก!

ทำอย่างกับเป็นสาววัยแรกแย้ม

ตั้งสติ ตี๋อบ!

ผมจะไม่ถามคุณแก้วเรื่องนัดเดทออนไลน์อะไรแบบนั้น เอา
ไว้ถามคลอเคลียหลังจากเราคบกันแล้วดีกว่า แต่ตอนนั้นผมจะใส่ใจ
คุณแก้วแบบให้สลักความเขินกันไปข้าง ถึงแม้ดูจะเป็นผมมากกว่า
ที่กำลังสลักเอง

“แล้วนี่คุณแก้วกลับยังไงครับ”

“เดี๋ยวคงกลับแท็กซี่ค่ะ ไม่ก็อุเบอร์ แกร็บ”

“อ้าว! คุณแก้วไม่ได้ขับรถมาเหรอครับ”

“พอดีวันนี้แก้วไม่ได้เอารถมาค่ะ” คุณแก้วพูดพลางทำหน้า
อ่อนใจ

“งั้นให้ผมไปส่งดีกว่าครับ มันดีแล้ว คุณแก้วเป็นผู้หญิง กลับ
คนเดียวอันตราย”

คุณแก้วสบตาผม เธออมยิ้ม เธอดูแปลกใจในหลาย ๆ อย่าง

ที่ผมทำให้ อาจจะเป็นเพราะคุณแก้วดูเป็นหญิงแกร่ง สมัยใหม่ทำอะไรเองแบบนั้นหรือเปล่า อีกอย่าง...ผมเป็นพวกเสมอต้นเสมอปลาย นี่ไม่ใช่แบบเลยช่วงโปรโมชันแล้วหมดไปแน่นอน คุณแก้วเชื่อในต้อบนะครับ

“เอ่อ หรือถ้าคุณแก้วยังไม่สะดวกใจ...”

“ไม่ใช่ค่ะ ไม่ใช่แบบนั้นเลย” คุณแก้วหัวเราะน้อยๆ เธอรีบคลายความกังวลในใจของผมให้ทันที “...ขอบคุณนะคะ...”

หัวใจผมเต้นดังเป็นระลอก

ต้องแอบผ่อนลมหายใจซ้ำๆ เพื่อควบคุมไม่ให้สั่นอีกแล้ว

ผมว่ามันยังเร็วไปหน่อย แต่ความประทับใจครั้งแรกๆ ของเราก็ไม่เลวทีเดียว

หัวใจผมพองๆ

ไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะได้เมียสวยขนาดนี้จริงๆ

หลังจากทานอาหารเสร็จ พวกเรานั่งคุยกันอยู่สักพักเพื่อให้อาหารย่อย ถ้าลูกเดินเลยคงจุกน่าดู อย่างแรกที่ผมชอบจริงๆ คือการที่คุณแก้วเองก็ไม่กดโทรศัพท์เล่นเลย เราเลือกที่จะคุยกันมากกว่า ผมรู้สึกเหมือนได้รับการเอาใจใส่เช่นกัน

“ไม่เอาสิคะ ให้แก้วเลี้ยงคินเถอะ”

“แต่”

“ก็ไม่ได้หมายความว่าวันหน้าคุณต้อบจะเลี้ยงแก้วคินไม่ได้นี่คะ”

ผมหลบสายตาเธอ ตากลอกจากซ้ายไปขวาแล้วกลอกจากขวาไปซ้ายอย่างเงินๆ นิสัยแก้ไม่หาย เวลาผมเหมือนโดนจับพิรุณบางอย่างได้ที่ไรจะเป็นแบบนี้ตลอด

หลมรักลึกลงไปแล้ว

โดนคุณแก้วเล่นคินแล้วไง

“คุณแก้วชอบดูหนังเหรอครับ”

“ใช้คะ แก้วว่าสนุกดีออก อาจจะเพราะเหงา ๆ ด้วย พยายามหาอะไรทำนอกจากงาน ไป ๆ มา ๆ ก็จบด้วยการมาดูหนังคนเดียวทุกที”

“แต่วันนี้แล้วก็วันถัด ๆ ไป คุณแก้วจะไม่ได้มาคนเดียวแล้วนะครับ”

เซี่ย! อ้าก!

ให้ดินตายเถอะไอ้ต๊อบ

นี่มันใช่บทสนทนาที่ควรจะถูกกับคนเพ็งรู้จักแน่เหรอวะ!
อีกแล้วนะมึง!

ผมพยายามจะเลียนแบบไอ้ฟัก ผมเคยเห็นมันจับผู้หญิงมาก่อน มันมักจะวางตัวสุภาพแต่ก็แอบเล่นมุขตลก ๆ อมยิ้มอะไรของมันไปแต่แสนจะโคตรธรรมชาติ!

อยากทำได้แบบนี้บ้าง!

คุณแก้วไม่ค่อยถามเรื่องส่วนตัวผมเท่าไร อาจเป็นเพราะเธอไม่อยากจะละลาบละล้วงผม ส่วนผมก็ไม่อยากเล่ามากเท่าไรเช่นกันเพราะคิดว่าอาจจะดูกลายเป็นว่าอวด ผู้หญิงหรือใคร ๆ ก็ไม่ชอบคนขี้อวดทั้งนั้น รออีกนิดน่าจะเหมาะกว่า

คุณแก้วดูผู้ดีมาตั้งแต่หน้าตาจรดการแต่งกาย ฉะนั้นไอ้เงาะอย่างผมจะให้ไปทำตัวหยาบคายอย่างนั้นได้ยังไงกัน มันต้องเลียนแบบไอ้ฟักเป๊ะ ๆ นั่นแหละ

สุภาพและตลก!

“คุณต๊อบทำเกี่ยวกับช่างเหรอคะ”

อ้าว! เวิร์กกรรม ไม่สิ เธอถามเกี่ยวกับผมเพราะต้องการรู้จักผมมากขึ้นกว่านี้ ก็น่าจะถือเป็นสัญญาณที่ดีด้วย!

“เป็นอยู่น่ะครับ ผมเป็นลูกคนเล็ก แล้วก็ชอบพวกนี้มาตั้งแต่เด็ก ๆ ก็เลยพอทำได้บ้างครับ”

แววตาคุณแก้วดูเป็นประกาย เธอตัดผมไว้ที่ข้างหูซ้า ๆ ก่อนจะทำคางไว้แล้วโน้มเข้ามาเล็กน้อยอย่างสนใจ “คุณต๊อบเป็นลูกคนเล็กหรือคะ”

“ครับผม...อ่า พี่ชายผมเป็นหมอครับ หน้านั้นเขาเรียนเก่งเลยแหละ”

“อย่างนี้ที่บ้านก็หวังคุณต๊อบนำดู” คุณแก้วยิ้มแฉ่งบางอย่างที่ผมมองแล้ววงนัย รู้สึกประหลาด ๆ แต่ไม่เข้าใจว่ามันแปลกยังไง

“ไม่หรอกครับ เขาปล่อยผมจะตาย ตั้งแต่สมัยเรียนแล้วครับ อีกอย่าง...ผมค่อนข้างเป็นเด็กดีนะ เห็นอย่างนี้ก็เถอะ” ผมยิ้มอวดพ่อไม่น่าหวงแล้ว มีแต่จะเอาไปยกให้ผู้หญิงบ้านไหนก็ไม่รู้ กลัวว่าลูกจะไม่มีเมีย

“จริงค่ะ แก้วว่าคุณต๊อบน่ารักจริงๆ” คุณแก้วคลี้อยม ดวงตาคู่สวยสบกันชนิดที่ว่าจะเอาให้ตายกันไปข้าง เธอมองผมเหมือนจะสำรวจทุกซอกมุม ผมยกมือแสวงเกาคอเกาหัวไปอย่างซัด ๆ เขิน ๆ

เอ...ผมรู้สึกขนลุกขนชัน แอร์มันหนาวเกินไปแล้วหรือเปล่านะ

“เอ่อ เข็กบิลเลยดีไหมครับ เดี่ยวคุณแก้วจะกลับบ้านดิ”

“โอเคค่ะ” คุณแก้วหัวเราะเบา ๆ เธอคลี้อยมอีกก่อนตอบตกลง ผมพยายามจะไม่วางมือไว้บนคออีกเพราะมันทำให้ผมดูประหม่าจนเกินไป ขณะลุกขึ้นจู้ ๆ คุณแก้วก็สะดุด เธอเสียหลักล้ม ดิที่ยังนั่งลงไปทัน แต่ท่วงท่าดูผิดปกติ

“โอ๊ย!”

แม้เสียงคุณแก้วจะใหญ่มาก แต่ผมเป็นห่วงเธอจนลืมคิดถึงเรื่องอื่น “คุณแก้ว!”

คุณแก้วมีสีหน้าเจ็บปวด ผมรีบอ้อมไปดูเธออย่างเป็นห่วง
“เหมือนขาแก้วจะแพลง”

“ตรงไหนครับ...ขออนุญาตนะครับคุณแก้ว”

ผมคุกเข่าลงตรงหน้าเธอ ก่อนจะค่อย ๆ ดูที่ข้อเท้าคุณแก้ว ไม่สนใจว่าคุณแก้วกำลังมีสีหน้าตกตะลึงแค่ไหน คุณแก้วใส่ส้นสูงด้วย แล้วยังมาข้อเท้าพลิกอีก จะเจ็บมากก็ไม่แปลก อีกทั้งจะเดินที่คงลำบากไม่น้อย

“คุณต๊อบ”

“พอเดินไหวไหมครับ มันเริ่มจะเห็นรอยช้ำ ๆ แล้ว ขออนุญาตนะครับ” ผมประคองเท้าคุณแก้วขึ้นมาดู ก่อนจะบีบเบา ๆ คุณแก้วกัดริมฝีปาก ไม่ยอมร้องออกมา แต่ผมรู้ว่าเธอคงเจ็บจุดนี้แน่ ๆ

ผมกำลังพะวงกับอาการและเท้าคุณแก้ว

พอเห็นว่ารอบด้านเงียบไปจึงเงยหน้าขึ้น คุณแก้วมองผมด้วยแววตาสีฟ้าซึ่งอย่างบอกไม่ถูก น้ำตาคลอเล็กน้อย ขนตางอนพยายามกะพริบช้า ๆ อย่างน่าสงสารเพื่อไล่หยดน้ำตาก่อนจะตอบ

“พอเดินไหวค่ะ”

เสียงเธอแหบมาก แต่ระหว่างที่ผมลองนวด ๆ ให้เธอ ใบบนขาผมมันปะทะเข้ากับหน้าตักคุณแก้ว แต่ผมแปลกใจที่มัน

นุ่มว่ะ

โดยปกติ...

ผมรีบมองหน้าคุณแก้ว สลับกับมองตรงตักคุณแก้วอีกครั้ง คุณแก้วยังมีสีหน้าชาบซึ่งใจไม่เปลี่ยน แถมดูท่าว่าผมจะจับ

เธอผ่านจากหัวใจสีน้ำเงินเป็นแดง

คุณแก้วร้องเบา ๆ “อะ...เอ๋อ ลอง...ลูกดูก่อนนะครับ”

ผมรีบหันมาสนใจอาการของเธออีกครั้ง แม้จะมีเรื่องค้างคาใจ คิ้วผมขมวดลงอย่างคนกำลังnungงจัดมาก

ผมพยุงคุณแก้วลุกขึ้น แล้วตัดสินใจลองมองอีกรอบหนึ่ง ทว่าคุณแก้วเองก็หันมามองผมเช่นกัน ผมจึงแสร้างทำไม่มีอะไร ก่อนจะแอบถอนหายใจโล่งอกและดำตัวเองหนึ่งทีแทนคำขอโทษแก่คุณแก้วที่มีจิตคิดไม่ดี

ปิดไร่!

ก็แค่ดอกไม้ที่ติดกระโปรง มันเลยดูเยอะ ๆ พู ๆ

ผมค่อย ๆ ประคองเธออย่างอ่อนโยนที่สุด

คุณแก้วกอดแขนผมแน่นตอนเดิน

โดยที่สีหน้าเจ็บปวดลอบเปลี่ยนเป็นคลี่ยิ้มจาง ๆ

บทที่ 04

ปากแฉะๆ กับลูกอมหวานๆ

ผมไปส่งคุณแก้วที่บ้าน ยังดีที่ผมเป็นคนที่คุณชมกมทุก
อย่างยกเว้นรถที่สะอาดเอี่ยมอ่อง ไม่ขายหน้าคุณแก้วของผม ผม
แอบเกร็งๆ บ้าง นอกจากครอบครัวกับไอ้ฟักที่ได้นั่งเบาะซ้ายแล้ว
คนพิเศษอื่นๆ ก็ยังไม่เคยมีเลย

คุณแก้วคนแรกเลยนะครับ

ผมรีบหุบยิ้ม เดี่ยวคุณแก้วจะสงสัย พยายามไม่หัวเราะเงิงๆ
ด้วย ผมหันกลับไปแก้กหล่ออย่างสุดความสามารถ คำๆ มีดๆ
อย่างนี้ถ้าหน้าตาไม่ได้อย่างแบรด พิตต์ ก็อย่าไว้หน้าจะดีกว่า
ต้อบจะเป็นใจรวมมาก

แถมก่อนหน้านี้ผมยังคิดไปในทางไม่ดีกับคุณแก้วอีก

บ้างมาก ๆ

ผมรีบปิดสิ่งนั้นทิ้งจากหัวโดยเร็วและห้ามคิดถึงมันอีก ไม่ได้
หยุดนะต้อบ

เธอออกจะสวยขนาดนี้!

คุณแก้วบอกทางผมเรื่อย ๆ ถ้าคุณแก้วตัวเล็กกว่านี้หน่อย ผมอาจจะรวบคุณแก้วอุ้มไว้ในอ้อมแขนแข็งแรง ๆ นี้ แต่ด้วยความที่คุณแก้วสูงไปนิดหนึ่ง แถมผมและเธอยังเป็นคนเพิ่งรู้จักกัน จะให้ไปทำอย่างนั้นมันก็ออกจะเกินไป อีกทั้งการซื้อเท้าแพลงก็ไม่ได้เรื่องใหญ่มาก แม้จะโคตรเจ็บก็เถอะ

แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ชอบที่คุณแก้วเป็นคุณแก้วทั้งหมดเลย ไม่เกี่ยงไม่งอนครับ

“คุณแก้วยังเจ็บมากอยู่ไหมครับ” ผมถามเป็นพัก ๆ ด้วยความเป็นห่วง วันนี้ผมออกจะภูมิใจอยู่ไม่น้อยที่ได้แสดงความเป็นสุภาพบุรุษต่อหน้าหญิงงามได้สำเร็จ

“ยังเจ็บอยู่ค่ะ”

กว่าผมจะพยุงคุณแก้วมาถึงจุดนี้ได้ก็รู้สึกเหนื่อยหอบไปทั้งกายและใจ ไม่กล้าออกแรงหรือเดินเร็วมากเพราะกลัวว่าจะสะเทือนไปถึงคุณแก้วทำให้เธอยังเจ็บกว่าเดิม

“แก้วชุ่มช้ำเอง” เธอหัวเราะน้อย ๆ ก่อนจะกล่าวโทษตนเอง

“ไม่หรอกครับ อะไรก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้น คุณแก้วไม่เป็นอะไรมากก็ดีแล้วครับ” ผมส่ายหน้าก่อนจะหัวเราะคลอไปด้วย คุณแก้วถูกเสมอครับ

คุณแก้วอมยิ้ม ผมรีบหุบปากเหมือนพวกชอบละเมอเพื่อพกลดุดปากออกไปบ่อยเกิน แล้วที่น่าอายกว่าคือหน้าผมเสื่อแดงกว่าคุณแก้ว!

การขึ้นรถมากับคนแปลกหน้ามันเป็นอะไรที่อันตรายมากโดยเฉพาะกับฝ่ายผู้หญิง แต่คุณแก้วก็ยอมขึ้นมา ผมจึงต้องรีบสร้างคะแนนและทำให้เธอรู้สึกปลอดภัย มันไม่่ง่ายที่ผู้หญิงจะยอมให้ไปส่งที่บ้าน หรือพูดอีกอย่างก็คือ ใต้ตอผู้นั้นนับตั้งแต่สมัยวัยละอ่อน

มันไม่เคยจะได้ไปรับไปส่งหญิงสาวที่ไหนเลยนอกจากเพื่อนรักของมัน ที่นอกจากจะไม่ใช่สาวสวยแล้วยังเลือกหน้าตาดีกว่า ไข่ฟักหรือคุณพีชระ!

คุณแก้วยิ้ม ก่อนจะมองไปทางกระจกซ้าย ผมแอบเหล่ๆ ทำเป็นมองอย่างอื่น ทว่าจริง ๆ แล้วกำลังเพ่งเล็งตักคุณแก้ว เขี่ย! ไหนบอกห้ามคิดงัดต๊อบ แต่แล้วจู่ ๆ คุณแก้วก็หันกลับมา ผมจึงรีบแสสร้งกลับไปมองข้างหน้าอย่างเดิมเกือบไม่ทัน แถมยังต้องมาทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นอีก มันยากที่จะต่อแผลในเวลาชนิดเดียวนะโว้ย!

ปกติผู้หญิงต้องเรียบ

ผมตาฝ้า ตาฝ้า ๆ

แต่ผมแอบเห็นแวบ ๆ นะว่าคุณแก้วแอบอมยิ้มอยู่ เสียงหัวเราะคิกคักดังน้อย ๆ ผมรู้สึกร้อนไปทั้งคอยันแก้มสองข้าง นั่งคอบแข็งตัวตรงมองไปทางถนนอย่างไม่คิดจะวอกแวกอีก ไม่เห็นอะไรทั้งนั้นด้วย เพราะคุณแก้วนั่งไขว่ห้าง แล้วยังต้องมาเงินพริ๊อกต่างหาก!

บ้านคุณแก้วอยู่ในหมู่บ้าน ขับเข้าไปไม่ลึกมากก็ถึง เป็นบ้านหลังไม่เล็ก ซึ่งดูก็รู้ว่าบ้านคุณแก้วน่าจะมีตังค์

ตายहां!

รั้วบ้านยังกตตันขนาดนี้

ถ้าเกิดวันไหนบ้าน 'ฝ่ายหญิง' เขาอยากจะเจอว่าที่ลูกเขยขึ้นมาจะวางตัวยังไงวะเนี่ย

คงจะไม่เกิดตำนานรักเศร้่าสะเทือน บ้านพ่อตาแม่ยายขัดขวางความรักระหว่างคนหนุ่มสาวหรอกนะ

พอมาถึงก็เกิดความเจ็บไปชั่วขณะหนึ่ง อึ้งท่าอะไรได้ต๊อบ เอ็งควรสร้างความมั่นใจเดี๋ยวนี!

“สักครู่นะคะ” คุณแก้วหยิบรีโมตขึ้นมา พอกดปุ่ม รั้วก็ค่อย ๆ เปิดเอง ผมรีบหุบปากอ้า ๆ อึ้ง ๆ แล้วขับรถเข้าไปในบ้านก่อนจะกลับรถหันไปทางประตู กระจกปิดสนิทแล้วเธอจึงค่อยหันกลับมา ยิ้มให้ผม

ผมยังไม่รู้จะพูดอะไร มันเป็นความเจ็บปวในความเห็นอายุแบบผู้ชายน่ารักคนหนึ่งจะมีได้ไม่บ่อยต่อหญิงสาวที่ตัวเองหมายปอง

“คุณแก้วครับ” ผมเงอะงะ ๆ พอลึกคิดว่าแผนการพูดจาหล่อ ๆ จะไม่ได้ผล ผมหมายถึงผมมันหน้าบางหน้าม่านไปเอง ผมรีบลงจากรถก่อนจะไปเปิดประตูให้คุณแก้วแล้วค่อย ๆ ยื่นมือเข้าไปพุงเธอไว้

คุณแก้วชอบคุณเสียงหวาน มันดูเหมือนเธอจะทำผมละลายกลายเป็นน้ำตาลเหลวให้ฝูงมดรุมทิ้ง

คุณแก้วจะทิ้งจะอะไรผม ผมก็ไม่ว่าสักนิดเลยครับ

ตอนนี้ดีก็มากแล้ว อีกทั้งคุณแก้วก็เป็นสาวเป็นนาง สวยด้วย แถมน่ารักอีกต่างหาก ฉะนั้นผมจึงไม่ควรอยู่นาน เดี่ยวคุณแก้วจะเสียหาย

คิดจะรักใคร อย่างแรกคือต้องให้เกียรติกันก่อน

ใครได้ต๊อบเป็นแฟนรับรองว่าไม่ผิดหวังจริง ๆ

ผมสังเกตรอบ ๆ บ้านคุณแก้วสวยมาก สวยไม่ต่างจากเจ้าของบ้านเลย สวนหน้าบ้านมีไฟเปิดอยู่ ทำให้บรรยากาศเหมือนพวกร้านอาหารที่ไอ้พี่ชอบลากผมไปกินและแพงส์!

ไม่สิต๊อบ อย่าพูดคำหยาบ

ตอนนี้ผมต้องเป็นสุภาพบุรุษ อ่อนโยน แล้วก็มีความเป็นผู้ใหญ่เป็นผู้ใหญ่ แต่ก็แอบเขี่ยวนใจ สาวเล็กสาวใหญ่เห็นแล้วต้องกรีดกรีดตามกัน แต่ที่แน่นอนที่สุด ผมจะหวั่นไหวกับคุณแก้วแค้

คนเดียว

เซี่ย!

หล่อมมาก

การอายุมากขึ้นดีอย่างหนึ่งคือผมไม่จำเป็นต้องเหนียมอายเท่าเมื่อก่อน ถึงแม้นี้จะพยายามไม่เขินแล้ว จะทำอะไรก็รีบทำก่อน จะไม่มีแรงเว้ย!

“คุณตีอบคะ”

ผมรีบบอกให้ตัวแข็ง อย่าตัวอ่อน อย่าอ้อเฮอะ คุณแก้วก็! อย่าทำอะไร ๆ ให้ตีอบมันใจสั้นเล่นนักสิครับ

คุณแก้วแตะแขนผมไว้ ก่อนจะค่อย ๆ ก้าวช้า ๆ ผมพยายามจะช่วยเธอโดยที่กันตัวเองไม่ให้ถูกเนื้อต้องตัวอีกฝ่ายมาก เพื่อไม่ให้เป็นการทำรุ่มร่าม หรือดูจวนใจโอกาสแบบพวกบุรุษไม่ดีเขาทำกัน คุณแก้ว ผมไม่ใช่คนอย่างนั้นเลยนะครับ

บริสุทธิ์ใจล้วน ๆ

จังหวะที่คุณแก้วกำลังขึ้นบันไดลอยหินอ่อนเตี้ย ๆ ซึ่งดูแพงอลังการตรงหน้าประตูบ้าน เป็นจังหวะเดียวกันกับที่ผมปล่อยให้เธอค่อย ๆ เดินเองเพราะคิดว่าการที่ผมจะเข้าไปมากกว่านี้ดูจะเป็นอะไรที่ไม่งามนัก

ทว่าพอเห็นว่าคุณแก้วมีท่าที่ไม่ไหว จากมือที่กำลังปล่อยก็รีบเข้าไปช่วยพยุงอีกครั้ง “คุณแก้วระวังนะครับ”

“...ขอบคุณค่ะ” คุณแก้วมีสีหน้าไม่สู้ดี ผมไม่รู้จะทำยังไงจึงค่อย ๆ ลุงเธอไปจนถึงหน้าประตูจนได้ เธอวางรองเท้าไว้ ก่อนจะหากุญแจบ้าน เนื่องจากข้อเท้าแพลงทำให้ตอนเดินลงมาจากรถ คุณแก้วต้องถอดส้นสูงออก

ผมเปลอมองเท้าขาว ๆ ของคุณแก้ว

ขนาดตินเขายังดูดีกว่าหน้ากู
เชียย!

จู่ๆ มีอารมณ์กับเท่านี้ผิดปกติหรือเปล่านั้น
ตอนนี้อะไรเกี่ยวข้องกับคุณแก้วผมเหมือนบ้าบอคุมหัวใจ
ไม่อยู่หมดเลย!

ผมรีบเก็บสายตา นับหนึ่งสองสาม เป้าหมายคือหนึ่งพัน แล้ว
ก็พยายามนึกถึงสิ่งดีงามเพื่อยึดเหนี่ยวจิตใจเอาไว้ ถ้าไม่เกรงใจคุณ
แก้วปานนี้คงตบหน้าตัวเองสักทีเพื่อเรียกสติ

พอคุณแก้วหันมามองอย่างสงสัยผมก็รีบยิ้มกลบเกลื่อน กลั้น
หายใจสักแวมกระทั่งคุณแก้วไขประตูได้ ผมจึงค่อยๆ ลอบพ้อ
ลมหายใจอีกรอบ

“อ่า”

“เอ่อ”

ผมกับคุณแก้วพูดขึ้นมาพร้อมกันกระทั่งสบตาพร้อมกันอีก
ด้วย อย่างไรก็ดีนั่นมากกว่าก่อน ผมพูดอย่างตืดเงินๆ มือไม้เกร็ง

“คุณ...คุณแก้วอย่าลืมหาน้ำแข็งมาประคบไว้ล่ะครับ”

“โอเคค่ะ” เธอยิ้มรับ คุณแก้วจับขอบประตู ภายในบ้านมืด
ดวงตาคู่สวยจับจ้องมาที่ผมอย่างมีประกาย “คุณต๊อบหิวน้ำ
หรือเปล่าคะ”

ผมเลิกคิ้วอย่างงงๆ เหมือนกับว่าจะไม่คาดคิดถึงคำถาม
เช่นนี้มาก่อน “ไม่ครับ ไม่เป็นไร”

แล้วก็เงย โดยที่มีคุณแก้วมองผมอย่างอ่อนโยน แวบตาเธอ
หวานไปหมดจนผมแทบละลาย “เอ่อ...อ่า คุณ...คุณแก้วอยู่บ้าน
คนเดียวหรือครับ”

คุณแก้วพยักหน้า แล้วทำไมผมเหมือนต้องเงยหน้าคุณนิดๆ

อีกแล้ววะ พอมาขึ้นเทียบกันแบบนี้โดยไม่มีรองเท้า คุณแก้ว ก็...
ก็...สูงกว่าผมนิดหน่อย

อ้อ

เป็นเพราะระดับพื้นตรงตัวบ้านกับด้านนอกมันไม่เท่ากัน

“ผมจะรอกันว่าคุณแก้วจะปิดประตูเรียบร้อยแล้วครับ” ผม
กล่าวกับเธอยิ้ม ๆ ต้องให้รู้ว่าส่งถึงบ้านปลอดภัยจริง ๆ ตีตอบคนนี่ถึง
จะวางใจ

“ถ้าแก้วไม่ปิด คุณตอบก็จะยืนอยู่อย่างนี้ทั้งคืนหรือเปล่าคะ”
คุณแก้วพูดเนิบ ๆ เหมือนจะไม่มีอะไร แต่ก็ดูมีอะไร เธอยืนสง่า พิง
ขอบประตู ผมสลวยดูเฝ้ายวนแปลก ๆ ผมแอบกลืนน้ำลาย แล้วยังมี
กลิ่นหอมละมุนนี่อีก

“คุณแก้ว” ผมเรียกชื่อเธอ ด้วยเพราะเป็นห่วงข้อเท้าอีกฝ่าย
ที่ยังเจ็บ “อย่าแก้งผมสิครับ”

พูดไปหน้าก็ดำไป

“เข้ามาตีมน้ำก่อนนะคะ...นะ” คุณแก้วยื่นมือมา เธอเอียงคอ
นิด ๆ มือเขี่ย ๆ ตะ ๆ อยู่ตรงหัวไหล่ผม ที่เล่นที่จริง

แยแล้ว แยแล้วครับ

ดูแล้วถ้าผมปฏิเสธคุณแก้วอาจจะเสียหน้าได้ ฉะนั้นการที่ผม
ยอมเดินเข้าไปไม่ใช่เพราะฉวยโอกาส แต่เป็นเพราะต้องการรักษา
ระดับหัวใจของคุณแก้วที่ผมจับได้ เป็นพยานด้วยนะครับ!

ผมยื่นแขนให้คุณแก้วพุงตัวเดิน พอเข้าไปไฟก็เปิด ผมตรง
ตั้งไปทางโซฟาเพื่อให้เธอนั่งพักก่อน “ดูเย็นอยู่ตรงไหนครับ”

เธอกองไม่สะดวกเดินไปหยิบน้ำให้ผมเอง ผมจึงรีบเอ่ยถาม
ก่อนเพราะไม่อยากให้คุณแก้วเดินไปไหนนอกจากนั่งพัก

“ตรงไปตรงมมาแล้วเลี้ยงช้ายคะ” คุณแก้วเลิกคิ้วเล็กน้อยก่อน

จะตอบ ผมแตะมือเธอเล็กน้อยเป็นสัญญาณว่าขอแขนคินสักครู่ ผมรีบตรงไปห้องครัวคุณแก้ว แขนยังรู้สึกอุ่น ๆ จากสัมผัส หยุด ๆ อย่ำฟุ้งซ่าน

ผมล้วงกระเป๋า แล้วก็รู้สึกดีที่พกผ้าเช็ดหน้ามาด้วย ในตู้เย็นมีน้ำแข็งอยู่ ผมกะเทาะออกมาสามสี่ก้อนเล็ก ๆ แล้วค่อยใช้ผ้าม้วนไว้

“คุณแก้ว ขออนุญาตนะครับ” พอกลับมา ผมลงไปคุกเข่าตรงหน้าคุณแก้วอีกครั้งอย่างไม่ถือตัว ผมยกเท้าคุณแก้วมาดู มันบวมขึ้นมากแล้วจากตอนแรก เห็นเป็นรอยซ้ำเขียว ๆ “ประคบไว้นะครับ”

ผมเงยหน้าบอกเธอ คุณแก้วเหมือนจะนั่งอิ่งไป เธอระบายยิ้มก่อนจะทัดผมซ้ำ ๆ นิ้วเกลี้ยใบหน้าไปมา แก้มสีชมพูระเรื่อ “คุณต๊อบ จะทำให้แก้วเงินไปถึงไหนคะ”

“หือ?” ผมซ็อก “อะ...เอ่อ...อ่า ผม...ผม...แค่เป็นห่วงคุณแก้วครับ”

เธอหัวเราะน้อย ๆ “...ขอบคุณค่ะ ขอขอบคุณนะคะ...” คุณแก้วกล่าวซ้ำ ๆ ริมฝีปากสีหวานคลี่ยิ้มจนผมเหมือนจะตาลาย คุณแก้วค่อย ๆ ไน้มตัวลง มือนุ่ม ๆ แตะลงกับมือผมก่อนจะลากซ้ำ ๆ จนไปถึงผ้าที่ผมประคบไว้ให้เธออยู่ เหมือนมีความรู้สึกจี๊ด ๆ จึกจึ้นน้อย ๆ ปลายนิ้วผมซาไปหมด

ผมค่อย ๆ ดึงมือตัวเองออก คุณแก้วก้มประคบข้อเท้าต่อราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น หรือผมจะคิดมากไปเอง นี่ภูหมกมุ่นใช้ใหม่เนี่ย!

ดวงตาก็ยิ้มกึ่งคมกึ่งบดบังจากขนตายาว ๆ

“ละ...ถ้าอย่างนั้น ผมกลับไปก่อนนะครับ คุณแก้วก็อย่าเพิ่งเดินมาก ห้ามใส่ส้นสูงด้วยครับ”

“คุณตีอบคุณมาอย่างนี้ แก้วคงต้องทำตามอย่างเคร่งครัดแล้ว ค่ะ” คุณแก้วหัวเราะ ดวงตาคุณแก้วเหมือนจะเจิดจ้าอยู่ตลอดเวลา แฉมยังคมวาบด้วย

ผมค่อย ๆ ลุกขึ้น นั่งไม่กี่ปาทีแต่เหมือนนานนับชั่วโมง ตะคริว จะแตก เกร็งไปหมด ผมโค้งตัวนิด ๆ กำลังจะบอกลาเธอ แต่ทว่า คุณ แก้วกลับคว้าข้อมือผมไว้ก่อนจะดึงลงมาและ...

จูบ!

ผมล้มลงบนโซฟาอย่างไม่ทันตั้งตัว จูบของคุณแก้วไม่ได้ อ่อนหวาน แต่มันกลับลึกล้ำ กลิ่นหอมจากกายและลิปสติกทำผม มึนงง คุณแก้วโน้มตัวครึ่งหนึ่งทับผมไว้ขณะที่ยังคงขย้ำริมฝีปากผม อย่างจริงจัง

ผมมือไม้อ่อน หน้ามืดตาหลับปี เห็นแต่เป็นจุดดำ ๆ สมอง มึนงง รู้สึกเหมือนผ่านการตายไปสองร้อยรอบ ผ่านการขึ้นสวรรค์ มาสามร้อยครั้ง จากนั้นก็ค่อยมาเกิดใหม่

นี่มันคือการต่อสู้อะไรของลิ้น ลิ้นชัด ๆ!

ปัญหาเดียวคือลิ้นผมมันตายห่าไปแล้ว ไม่สู้เลย สมยอม สุด ๆ!

ริบบิ้นที่ผูกคอขาว ๆ ของคุณแก้วหลุดลงมา คุณแก้วดึงมัน และโยนไว้แถว ๆ นั้นโดยที่ริมฝีปากยังทาบทับผมไม่หยุด

จนผมตายอีกรอบ คุณแก้วถึงค่อย ๆ ละริมฝีปากออกอย่าง ละเมียด

สภาพผมคือนอนแผ่ ตาตาย มองอะไรไม่ชัดเจนอีกเลย นอกจากใบหน้าคุณแก้ว แก้มทั้งสองข้างร่อนเห่อ รอบ ๆ ปากเปราะ ลิปสติก ผมนอนหอบอยู่อย่างนั้นอีกประมาณห้านาที โดยที่สายตา ยังคงค้างอยู่จุดเดิม

คุณแก้วหัวเราะเสียงดัง จนรีบกลืนไว้ แต่ก็ดูเหมือนจะทำได้ไม่นาน เธอแก้มแดงเปล่งปลั่ง ดวงตาวาววับประหลาด มือขาว ๆ กุมลำคอ ไบหน้าเอียงน้อย ๆ ด้วยยวนรากับกุหลาบ

ผมชนลูกชนชั้น ขนบนยันชนล่าง ทุกส่วนลูก!

เดทกันสองวัน

สมัยเด็ก ๆ มันต้องจับมือก่อนหรือเปล่าวะ!

นี่เพิ่งรู้ว่าสองวันก็จับได้ด้วย!

กว่าผมจะตั้งสติพอรวมเศษสมองได้ทัน ผมก็กระเด็นขึ้นราวกับถูกเปิดปุ่มทำงานกะทันหัน ผมลุกขึ้นตรงแนว ก่อนจะเงอะ ๆ ะ ๆ หันไปคุยกับคุณแก้ว

“บะ...บ้ายบาย นะ ครับ”

ผมโบกมือแฉ่ว ๆ เหมือนหมี้ยักษ์ที่กำลังทำตัวคึกขุ แฉมยังเป็นหมิเมายาพ่นแมลงด้วย บ้าเอ๊ย!

“บ้ายบายคะ” เธอโบกมือตอบกลับมา เลียนแบบผมเป๊ะ แต่ดูน่ารักกว่ามาก คุณแก้วกำมือ ตะขิมฝีปากเล็กน้อยราวกับจะกลืนหัวเราะ

ผมเดินไปทางประตู พยายามจะไม่หันกลับมา แต่ก็เสือกเผลอแอบเอี้ยวคอไปมองนิด ๆ

“คุณตอบคะ”

“ครับ ครับ” ผมรีบหันขวับ เดี่ยว ผู้หญิงเรียกที่เดียวมึงรีบเลยนะไอ้ตื้อบ ความเก๊กหล่อหายหมด! หายตั้งแต่ถูกเขากระชากลงไปเมื่อกี้แล้ว

ผมพยายามจะไม่เซ ไม่สั่น ขาแข็ง ๆ เข้าไว้ ทั่ว ๆ ที่หน้าแดง ก่ายันหูสองข้าง เปิดเผยไตให้เขารู้หมดเลย ไอ้ตื้อบ มึงง!

“ฝันดีนะคะ” คุณแก้วนั่งอยู่ตรงโซฟาเหมือนเดิม สวย น่ารัก

ทุกอย่างคือดี ดวงตาเธอมองผมอย่างลึกซึ้ง มันมีดวงดาวในตา
คุณแก้วสักล้านดวงได้ อีกทั้งยัง...

ปากน้ำจูบมาก ๆ

มึงไปได้แล้ว อย่าโง่ ไอ้ห่า!

“ผะ...ฝันดีครับ”

ลับหลังผมรอยยิ้มคุณแก้วดลิกกว่าเดิม

พอออกจากบ้าน ปิดประตู ผมยืนเหมือนหุ่นอยู่อย่างนั้น
ก่อนจะร้องออกมาแบบไร้เสียง ทำมือคว่ำซ้าย กระโดดโลดเต้น
ไม่อายหมา โดยไม่คิดมาก่อนว่าหน้าบ้านเขาจะมีกล้องวงจรปิดบ้าง
หรือเปล่า แกรมเหมือนตอนนั้นที่ไซฟา ผมจะทักปริเมตด้วย เป็นแห่ง ๆ
มันดันขา ไม่ทันสังเกต

ผมคงต้องขับรถกลับบ้านและพยายามจะไม่ให้เกิดอุบัติเหตุ
ระหว่างทางตายก่อนได้เมีย ดอกไม้ในสวนคุณแก้วดูจะบาน ออก
ดอกสะพรั่ง อะไรก็ดูดีไปหมดเลยเว้ย!

แต่ประเด็นคือผม...ผม...จูบ...เอ๊ย! ถูกคุณแก้วจูบ!

“...เฮส...”

“เฮส! เฮส! เฮส! เฮสสส!”

เสร็จดีออบแน่ครับผม!